

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/60/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115228779
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Kálmánová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4115228779.4

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Borisa Minksa, v právnej veci žalobkyne: X. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. - U., C. XXX/XX, zastúpená: JUDr. Namir Alyasry PhD., advokát, so sídlom Nitra, Štúrova 43, proti žalovanému: Poľnohospodárska Pôda, s.r.o., so sídlom Bratislava, Sibírska 55, IČO: 44 138 369, zastúpený advokátskou kanceláriou: LawService, s.r.o., so sídlom Zvolen, Stráž 3/223, IČO: 36 861 723, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 9C/513/2015-347 zo dňa 30. marca 2020, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým zhora citovaným uznesením, Okresný súd Nitra ako súd prvej inštancie o trovách konania rozhodol tak, že stranám sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

1.2. Rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na § 251, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, 2, § 257, § 262 ods. 1, 2, § 396 ods. 1, 3, § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) dôvodiac, že žalobou zo dňa 24.09.2015 žalobkyňa požadovala určenie výlučného vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území H., obec H., okres S., evidovanej na LV č. XXXX evidovanej Okresným úradom Nitra ako pozemok parcela registra „C“ č. XXXX - orná pôda o výmere 3 528 m². Podaním zo dňa 08.11.2017 žalobkyňa vzala žalobu späť z dôvodu, že katastrálne konanie o vklade vlastníckeho práva žalovaného k nehnuteľnosti bolo právoplatne zastavené, teda odpadol dôvod na pokračovanie v tomto konaní. V podaní zároveň uviedla, že si náhradu trov konania neuplatňuje a navrhla, aby súd nárok na náhradu trov konania žalobkyni ani žalovanému nepriznal. Uznesením sp. zn. 9C/513/2015-178 zo dňa 16.11.2017 súd prvej inštancie konanie zastavil a o trovách konania vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

1.3. Uznesením sp. zn. 8Co/245/2018-319 zo dňa 12.08.2019, právoplatným dňa 13.09.2019 odvolací súd prejednávajúc odvolanie žalovaného napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o nároku na náhradu trov konania zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie bol povinný rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v ustanovení § 220 CSP a odôvodnenie rozhodnutia súdu je nedostatočné, pričom nedostatok riadneho odôvodnenia má za následok nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia. Súd sa nevysporiadal so samotným späťvzatím žaloby, keď už samotné dispozitívne rozhodnutie žalobcu, že berie žalobu späť má za následok procesné zavinenie zastavenia konania a teda vznik nároku na náhradu trov konania protistrane. Súdu prvej inštancie uložil povinnosť dôsledne posúdiť a náležite odôvodniť to, ktorá strana (a čím konkrétne) procesne zavinila zastavenie

konania a tiež posúdiť, či nie sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania žalovanému. Pri rozhodovaní sa bude pridŕžavať nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 168/2018 z 10.10.2018. Pokiaľ späťvzatie žaloby nie je dôsledkom konania (úkonu) žalovaného požadovaného v spore, z hľadiska procesného je zavinenie späťvzatia na strane žalobcu, s dôsledkom vyplývajúcim z ust. § 256 ods. 1 CSP. Zároveň treba zohľadniť aj trovy konania súvisiace s nariadeným predbežným opatrením, o ktorých rozhodované nebolo.

1.4. Súd prvej inštancie výzvou zo dňa 18.02.2020 vyzval procesné strany, aby sa vyjadrili k prípadnej aplikácii § 257 CSP. Žalobkyňa sa odvolala na svoje písomné vyjadrenie zo dňa 23.05.2017 aj písomné vyjadrenia k odvolaniu žalovaného. Do pozornosti súdu dala nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (v skratke „ÚS SR“) z 30.10.2019 sp. zn. II. ÚS 210/2019-41 v zmysle ktorého, otázku zavinenia na zastavení konania vo fáze rozhodovania o náhrade trov konania v prípade, ak žalobca vezme žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu straty naliehavého právneho záujmu na určení žalovaného práva, pretože protestom prokurátora bolo zrušené rozhodnutie o vklade vlastníckeho práva a dôvod žaloby odpadol, v podstate nemožno pričítať žiadnej zo strán konania, nakoľko k späťvzatiu žaloby viedli žalobcu objektívne dôvody, na ktoré nemal dosah ako žalobca tak ani žalovaný. Ak teda zavinenie konania procesne nezavinila žiadna zo strán konania, prichádza do úvahy postup podľa § 257 CSP. V rozhodnutí tiež ÚS SR zdôraznil, že pred podaním protestu prokurátora, sťažovateľ nemal inú možnosť, ako sa domáhať ochrany svojich práv, iba prostredníctvom podania žaloby a existenciu takéhoto objektívneho dôvodu (protest prokurátora) nie je možné pripísať na ťarchu sťažovateľa (žalobcu), o čom svedčí aj výsledok v konaní o proteste prokurátora - zrušenie rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva. Žalobkyňa ďalej podoporne uviedla dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP a to, že žalobu podala v čase, keď nemala inú právnu možnosť domáhať sa ochrany svojho neistého vlastníckeho práva k pozemku, čím v tom čase preukázateľne existoval naliehavý právny záujem na požadovanom určení a následne bolo správnym orgánom na základe protestu prokurátora rozhodnuté a žalobkyni bolo prinavrátené vlastníctvo k pozemku, čím prestala mať naliehavý právny záujem. Tiež uviedla, že je potrebné brať na zreteľ, že predmet sporu vychádzal z podnikateľských aktivít žalovaného, pričom v prípade v jeho majetkovej sfére a zároveň vzhľadom na konanie žalovaného by priznanie nároku na náhradu trov konania zakladalo u neho neprimeraný a nezaslúžený prospech. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre zo dňa 28.03.2018 sp. zn. 11S/246/2016-120, rozhodnutie vo veci sp. zn. 16C/112/2016 zo dňa 02.10.2019 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (v skratke „NS SR“) sp. zn. 10Sžrk/13/2018 a 1Sžrk/13/2018, ktoré sa venovali veci samej a ktoré okrem iného konštatovali nezvyčajné konanie žalovaného pri uzatváraní kúpnych zmlúv. Záverom uviedla, že je nespochybniteľné, keďže je známy spôsob uzatvárania kúpnych zmlúv zo strany žalovaného s vlastníckymi pozemkami, že žalovaný úmyselne zneužil neskúsenosť a dôverčivosť starších a neskúsených ľudí za účelom získania neoprávneného a neprimeraného finančného prospechu. Nepopierateľne tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP, keďže žalovaný evidentne nekonal dobromyseľne, čím preukázateľne boli znaky jeho nekalého konania. Záverom uviedla, že keďže zastavenie konania nezavinila žalobkyňa a sú v tomto prípade dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanému, je presvedčená, že súd by mal postupovať podľa ustanovenia § 257 CSP a nepriznať žiadnej strane náhradu trov konania.

1.5. Žalovaný vo vyjadrení k aplikácii § 257 CSP uviedol, že prokurátor podal protest z dôvodu porušenia predkupného práva štátu k pozemku, ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy medzi žalobcom a žalovaným. Podstatnou skutočnosťou je, že kúpna zmluva bola uzatvorená dňa 07.07.2015, teda pred vznikom predkupného práva štátu. Druhou dôležitou skutočnosťou je to, že (údajné) predkupné právo mohol porušiť jedine žalobca ako predávajúci a ako subjekt povinný z predkupného práva, nie žalovaný ako kupujúci. Právne posúdenie prokurátora v proteste, ktorý konštatoval absolútnu neplatnosť zmluvy považuje za nesprávne, nakoľko z ustanovenia § 603 ods. 5 OZ vyplývajú odlišné nároky osoby oprávnenej z predkupného práva, ktoré výklad prokurátora neguje. Ak by argumentácia prokurátora mala byť správna, podanie prokurátora zavinil žalobca, nie žalovaný. Podaný protest preto nemôže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý by súd žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 351/2009, z ktorého dôvodov vyplýva, že za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno považovať takú skutočnosť, ktorá znamená vo svojej podstate porušenie zákona, resp. nezákonný postup. Poukázal tiež na to, že dôvody, pre ktoré bolo protestu prokurátora vyhovie sú iné ako uvádza žalobca v žalobe. Zároveň citoval závery rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Mcd0 2/2008, Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 122/2009 a I. ÚS 79/2009 týkajúce sa aplikácie a splnenia dôvodov hodných

osobitného zreteľa. Konštatoval, že právo na náhradu trov konania za splnenia zákonných predpokladov, čo je v tomto prípade procesné zavinenie žalobcu, je v zmysle judikatúry ÚS SR súčasťou práva na spravodlivé súdneho konanie. Žalovaný má za to, že zo skutkového stavu nevyplývajú žiadne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali aplikáciu § 257 CSP. Túto skutočnosť v obdobnej veci konštatoval i Krajský súd a to v rozhodnutí sp. zn. 25Co/46/2018 zo dňa 23.07.2018. Žalobca pozemok predal dvakrát - raz žalovanému, ktorému kúpnu cenu do dnešného dňa nevrátil a druhýkrát spoločnosti MH Invest s.r.o. Od tohto momentu už nemôže žalobca tvrdiť, že jeho postavenie bolo neisté. Prevodom pozemku na iný subjekt stratil aktívnu legitimáciu a už vo veci nemohol byť úspešný. Zo všetkých uvedených skutočností vyplýva, že procesné zavinenie je na strane žalobcu a neexistujú žiadne dôvody pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Záverom uviedol, že keďže žalobca nechal žalobu späť bez zbytočného odkladu, nielenže nesie procesnú zodpovednosť za zastavenie konania ale zaviniť i trovy konania, ktoré by inak nevznikli.

1.6. Súd prvej inštancie po preskúmaní všetkých okolností prípadu dospel k záveru, že v danej veci je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 CSP, ktoré ustanovenie z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti zavinenia na zastavení konania a je odôvodnené tam, kde by prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania mohla viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zavinenie na zastavení konania je potrebné skúmať z procesného hľadiska, no ako už viackrát konštatoval i ÚS SR v obdobných prípadoch, k skúmaniu zavinenia zastavenia konania nemožno pristupovať príliš formalisticky a neakceptovať individuálne okolnosti prípadu.

1.7. Hoci v konaní nie je sporné, že žalobkyňa v ňom nedosiahla procesný výsledok, ktorý žalobou požadovala a žaloba tak nebola vzatá späť pre správanie sa žalovaného, je potrebné konštatovať, že jej nie je možné vzhľadom na okolnosti prípadu pričítať zavinenie na zastavení konania. Žalobkyňa sa žalobou domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a táto bola z jej strany podaná dôvodne (to však neznamená dôvodnosť žaloby z hľadiska hmotného práva, ktoré súd v tomto prípade neskúma), keďže jej podanie bolo odôvodnené negatívnym postojom žalovaného, čo konštatoval v skutkovo obdobnej veci aj Ústavný súd Slovenskej republiky, vo svojom rozhodnutí II. ÚS 569/2017-46 zo dňa 20.03.2018 a žalobkyňa v čase podania žaloby nemala inú právnu možnosť ako sa domôcť ochrany svojich práv. Súd tiež zohľadnil zmenu skutkového stavu po podaní žaloby žalobkyňou, keď bez jej pričinenia, činnosťou prokurátora bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva žalobkyne a vlastníctvo k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania jej bolo v správnom konaní prinavrátené. Žaloba bola podaná dôvodne, lebo v čase jej podania žalobkyňa nemala inú možnosť ako sa domáhať svojho vlastníckeho práva a na samotné konanie prokurátora žalobkyňa nemala dosah a za tohto stavu, už nebolo dôvodné trvať na podanej žalobe, pretože u žalobkyne odpadol naliehavý právny záujem. Táto skutočnosť viedla žalobkyňu k späťvzatiu žaloby. Zavinenie žalobkyne na zastavení konania podľa názoru súdu nemožno založiť ani na skutočnosti, že k späťvzatiu žaloby pristúpila až s odstupom času a teoreticky tak mohla zaviniť vznik trov konania, ktoré by inak nevznikli, pretože jednak je táto situácia pre tieto prípady riešená zákonným ustanovením § 256 ods. 2 CSP a tiež preto, že počas tohto obdobia žalovanému nevznikli žiadne trovy nad náhradou ktorých by súd pre toto jej omeškanie, prípadne mohol uvažovať. Nie je možné sa stotožniť s názorom žalovaného, že žalobkyňa mala žalobu vziať späť už v čase podania protestu prokurátorom, pretože v tomto období až do právoplatného rozhodnutia o proteste bolo stále právne postavenie žalobkyne neisté. Po zvážení všetkých týchto okolností tak vyplýva záver, že žalobkyňa nenesie zodpovednosť za zavinenie na zastavení konania.

1.8. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že zavinenie na zastavení konania nemožno pričítať ani žalovanému, a to napriek postojom žalovaného v konaní, v ktorom si bránil svoje práva, pretože rovnako ako žalobkyňa ani žalovaný nemal svojím konaním vplyv na činnosť prokurátora v dôsledku ktorej bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva žalobkyne, čím odpadol predmet žaloby. Žalovaný tiež svojím správaním nedal dôvod na späťvzatie žaloby. Z vyššie uvedenej situácie je potrebné vyvodiť záver, ktorý vyslovil i ÚS SR vo viacerých svojich rozhodnutiach, s ktorými sa súd stotožňuje a o ktoré opiera svoje rozhodnutie, a to, že otázku zavinenia na zastavení konania vo fáze rozhodovania o náhrade trov konania v prípade, ak žalobca vezme žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu straty naliehavého právneho záujmu na určenie žalovaného práva, pretože protestom prokurátora bolo zrušené rozhodnutie o vklade vlastníckeho práva a dôvod žaloby odpadol, v podstate nemožno pričítať žiadnej zo strán konania, nakoľko k späťvzatiu žaloby viedli žalobcu objektívne dôvody, na ktoré nemal dosah ako žalobca tak ani žalovaný. Ak teda zastavenie konania procesne nezavinila žiadna zo strán konania, prichádza do

úvahy postup podľa § 257 CSP (napr. II. ÚS 210/2019 z 30.10.2019 , I. ÚS 225/2010 z 20.08.2019 , IV. ÚS 614/2018-36 z 20.08.2019).

1.9. Súd prvej inštancie v danej veci, vzhľadom na vyššie uvedené, dospel k názoru, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa na plnú moderáciu z dôvodu výnimočnosti prejednávanej veci a preto rozhodol podľa § 257 CSP tak, že stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal. Predmetné rozhodnutie sa vzťahuje i k trovám odvolacieho konania a tiež konania o predbežnom opatrení (t. č. neodkladnom opatrení), v ktorom bola úspešná žalobkyňa v prevažnej časti, no náhradu trov konania ako celku, teda aj konania o predbežnom opatrení si neuplatnila, čo vyjadrila v podaní zo dňa 08.11.2017, preto s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a na rozumné usporiadanie procesných vzťahov (čl. 4 ods. 2 CSP) jej súd náhradu trov konania o predbežnom opatrení nepriznal. Súd o trovách odvolacieho konania a konania o predbežnom opatrení, vzhľadom na konečné konštatovanie o nepriznaní náhrady trov konania žiadnej zo strán nerozhodoval samostatnými výrokmi.

2. Vyššie uvedené uznesenie včas podaným odvolaním napadol žalovaný z odvolacích dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP - súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, písm. h) - rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože súd prvej inštancie sa v rozhodnutí nevysporiadal so všetkými argumentmi, ktoré boli pre nestranné posúdenie veci relevantné. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že žalovaný má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2.2. Namietal, že súd prvej inštancie vec v tomto smere nesprávne právne posúdil a nevysporiadal sa ani s argumentáciou žalovaného uvedenou vo vyjadrení zo dňa 04.03.2020, kde žalovaný argumentoval predovšetkým tým, že nie každá okolnosť, ktorá by aj bola príčinou vzniku sporu možno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa. Taktiež nezohľadnil, že je to práve žalovaný, ktorému v dôsledku protestu prokurátora podaného pre porušenie predkupného práva (ktoré on porušiť nemohol, lebo ho môže porušiť len predávajúci) nebola vrátená kúpna cena a nevlastní ani pozemok. Žalovaný pre úplnosť dodal, že mu nebola uhradená ani náhrada za vyvlastnenie (tej sa domáha v konaní vedenom na Okresnom súde v Nitre pod sp. zn. 16C/112/2016). Uviedol, že nemôže obstať právny záver súdu prvej inštancie, že na podanie protestu prokurátora nemala dosah žalobkyňa, ani žalovaný, však keďže u žalobkyne odpadol naliehavý právny záujem, nebolo dôvodné trvať na podanej žalobe, a to najmä z dôvodu, že v dôsledku prevodu nehnuteľnosti zo žalobkyne na spoločnosť MH Invest došlo na jej strane k strate aktívnej vecnej legitímácie. Bez aktívnej vecnej legitímácie už žalobkyňa nemohla byť v konaní úspešná. Žalovaný dodal, že o vlastníckom práve je oprávnený rozhodovať len súd a nie správny orgán. Teda aj po evidenčnom obnovení vlastníctva v katastri nehnuteľností mohla mať žalobkyňa naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva (napr. z dôvodu ohrozenia jeho vlastníckeho práva žalovaným, ktorý tvrdí, že došlo k uzavretiu platnej zmluvy). Vkladové konanie bolo totiž zastavené len v dôsledku predkupného práva štátu a nie z dôvodov čo boli uvádzané v žalobe. Je možné prijať záver, že dôvodom späťvzatia nebola strata naliehavého právneho záujmu, ale strata aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne. Žalovaný nielenže nijako nezavinil (jedná sa o hmotnoprávny vzťah medzi žalobcom a spoločnosťou MH Invest s.r.o. založený kúpnu zmluvou, mimo dispozície žalovaného), ale ho nemohol ovplyvniť. Tieto skutočnosti vylučujú aplikáciu ustanovenia § 257 z tých dôvodov, aké uvádza súd. Ako žalovaný uvádzal vo vyjadrení zo dňa 26.10.2018, po vyhovení protestu prokurátora žalobkyňa pozemok predala spoločnosti MH Invest s.r.o. za sumu 53 308,08 Eur. Záver súdu, že stranám sa nárok na náhradu trov nepriznáva je arbitrárnym, pretože zohľadňuje len skutočnosti svedčiace v prospech žalobkyne, tie svedčiace v prospech žalovaného opomína a to bez toho, že by tieto argumenty vyvrátil. Žalobkyňa teda nemohla dôvodne tvrdiť, že jej právne postavenie bolo neisté v čase, keď už nebola vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. Tento závažný argument nebol Ústavným súdom v nižšie uvedených rozhodnutiach (bod 5) posudzovaný a celkom vyvracia jeho závery. Ani to však nezabavuje súd povinnosti riadne sa vysporiadať so všetkými relevantnými argumentmi. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal ani s ďalšími argumentmi žalovaného, ktoré uvádzal vo svojich podaniach, ktoré možno zhrnúť nasledovne:

1. (údajné) predkupné právo štátu mohla porušiť iba žalobkyňa,
2. takú skutočnosť ktorej podklad spočíva v porušení zákona nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, nakoľko to popiera účel a význam tohto ustanovenia

2.

2.

2.1.

2.2.

2.3. Podľa názoru súdu prvej inštancie zavinenie žalobkyne na zastavení konania nemožno založiť ani na skutočnosti, že k späťvzatiu pristúpila, až s odstupom času a teoreticky tak mohla zaviniť vznik trov konania, ktoré by inak nevznikli, pretože táto situácia je riešená zákonným ustanovením § 256 ods. 2 CSP a tiež preto, že počas tohto obdobia žalovanému nevznikli žiadne trovy, nad náhradou ktorých by súd prípadne mohol uvažovať. Nie je možné sa stotožniť s názorom žalovaného, že žalobkyňa mala žalobu vziať späť už v čase podania protestu prokurátora, pretože v tomto období až do právoplatného rozhodnutia o proteste bolo stále právne postavenie žalobkyne neisté. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa nenesie zodpovednosť za zavinenie na zastavení konania. V tomto smere súd vec nesprávne právne posúdil, pretože na strane žalovaného vznikli trovy a to v súvislosti s prevzatím právneho zastúpenia dňa 28.10.2015, návrhom na prerušenie konania zo dňa 02.12.2015, odvolaním zo dňa 26.01.2016, následne zastupovanie prebral nový právny zástupca a to dňa 26.05.2016, ďalším úkonom bolo odvolanie zo dňa 20.12.2017. Ak by žalobkyňa zobrala žalobu späť po tom, ako bolo právoplatne vyhovené protestu prokurátora, nemusel by nový právny zástupca prevziať právne zastúpenie, vykonať poradu s klientom a oboznámiť sa so spisom. Len taký postup, kedy by žalobkyňa vzala žalobu späť po tom, čo sa o (ňou tvrdených) dôvodoch späťvzatia dozvedela, by mohol byť považovaný za riadne vedenie sporu. Záverom súd uviedol, že za tejto situácie je potrebné vyvodiť záver, ktorý vyslovil i Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, s ktorými sa súd stotožnil. Jedná sa predovšetkým o to, že otázku zavinenia na zastavení konania v prípade, ak žalobca vezme žalobu späť z dôvodu straty naliehavého právneho záujmu na určení žalovaného práva, pretože protestom prokurátora bolo zrušené rozhodnutie o vklade vlastníckeho práva a dôvod žaloby odpadol, v podstate nemožno pričítať žiadnej zo strán. K späťvzatiu viedli žalobcu objektívne dôvody, na ktoré nemal dosah ako žalobca, tak ani žalovaný. Ak teda zastavenie konania procesne nezavinila žiadna zo strán konania, prichádza do úvahy postup podľa § 257 CSP (napr. ÚS 210/2019 z 30.10.2019. I. ÚS 225/2010 z 20.08.2019, IV. ÚS 614/2018-36 z 20.08.2019). Súd celkom opomína, že Ústavný súd v náleze sp. zn. IV ÚS 614/2018-36 zo dňa 20.08.2019 neaplikoval ustanovenie § 257 CSP. Súd síce konštatoval, že v obdobných veciach boli vydané viaceré nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, avšak nezobral do úvahy nálezy Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 569/2017-46 zo dňa 20.03.2018 v obdobnej veci. Ústavný súd v bode 23. uviedol, že: „Z pohľadu ústavného súdu treba súhlasiť so všeobecnými súdmi v tom, že v čase podania určovacej žaloby žalobca naozaj nemal inú právnu možnosť domôcť sa ochrany svojich práv, a preto treba z procesného aspektu urobiť záver, že žaloba bola podaná dôvodne (to sa samozrejme môže, ale nemusí vzťahovať na hmotnoprávnu dôvodnosť žaloby, ktorá sa však v takomto prípade neskúma a neposudzuje)“....ďalej uvádza v bode 26.: „Podľa názoru ústavného súdu krajský súd nerozlišuje dôsledne medzi procesným zavinením sťažovateľky na potrebe podať žalobu a jej procesným zavinením na potrebe vziať žalobu späť a na následnom zastavení konania. Kým potrebu podať žalobu sťažovateľka svojím negatívnym postojom vo veci samej procesne nepochybné zavinila, zatiaľ otázka, či a akým spôsobom procesne zavinila potrebu späťvzatia žaloby a následného zastavenia konania, zostala zo strany krajského súdu nezodpovedaná.“ Ústavný súd tiež uviedol v bode 29. nálezu: „Napokon nie je bez významu ani skutočnosť, že porušenie žalobcom tvrdeného predkupného práva štátu v nijakom prípade nemohla zaviniť sťažovateľka (pozn. žalovaný). To, že žalobca (podľa vlastného tvrdenia) o predkupnom práve v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy nevedel, na uvedenom závere nič nemení.“ Z uvedeného je zrejmé, že skutočnosť, že porušenie žalobcom tvrdeného predkupného práva nie je bez významu, tak ako žalobca uvádza v bode 3 ods. 4 tohto odvolania.

3. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu uviedla, že aj s poukazom na svoje písomné vyjadrenie k § 257 CSP sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, a preto navrhla, aby odvolací súd vo veci rozhodol tak, že predmetné uznesenie súdu prvej inštancie svojím uznesením potvrdí, keďže ho žalobkyňa považuje vo výroku za vecne správne.

4. Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd (podľa § 34 CSP) preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie ako aj postup súdu, ktorý mu predchádzal v medziach podaného odvolania podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a po preskúmaní uznesenia v dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť ako rozhodnutie (vo výroku) vecne správne.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Z obsahu súdneho spisu mal odvolací súd preukázané, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 25.09.2015 domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v katastrálnom území H., obec Lužianky, okres S. evidovaných na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom S. ako pozemky parcela reg. „C“ č. XXXX, orná pôda o výmere 3 528 m². Dňa 07.07.2015 uzatvorila žalobkyňa ako predávajúca so žalovaným ako kupujúcim kúpnu zmluvu č. 2015/7/7/Luž/2889, ktorou bola predmetná nehnuteľnosť prevezená na žalovaného za dohodnutú kúpnu cenu 4 999 Eur. Spolu s podanou žalobou žiadala o nariadenie predbežného opatrenia ktorým sa zakazuje žalovanému nakladať s uvedenou nehnuteľnosťou. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa zo dňa 23.10.2015 vyhovel jej žiadosti a nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal žalovanému nakladať s touto nehnuteľnosťou. Dňa 02.12.2015 doručil žalovaný súdu prvej inštancie návrh na prerušenie konania z dôvodu, že od rozhodnutia v trestnom konaní závisí otázka nároku, ktorým je vlastnícke právo žalobkyne. Predmetom trestného konania na podklade trestného oznámenia bolo zisťovanie, že po objektívnej stránke prišlo k neoprávnenému použitiu informácie, ktorá nebola verejne prístupná a ktorá významne ovplyvnila správanie sa v obchodnom styku. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 07.01.2015 zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania. Voči tomuto uzneseniu podal žalovaný odvolanie o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením č. k. 7Co/650/2016-73 tak, že napadnuté uznesenie potvrdil. V priebehu odvolacieho konania (dňa 27.05.2016) doručil súdu právny zástupca žalovaného - advokátska kancelária AKAK s.r.o. oznámenie o ukončení právneho zastupovania a následne dňa 01.07.2016 nový právny zástupca žalovaného - advokátska kancelária LawService, s.r.o. doručila oznámenie o prevzatí právneho zastúpenia. Výzvou zo dňa 29.03.2017 súd prvej inštancie vyzval žalobkyňu, aby súdu oznámila, či na podanej žalobe trvá. Žalobkyňa vo vyjadrení zo dňa 23.05.2017 (č. l. 87) uviedla, že na prejednaní žaloby trvá. Súd prvej inštancie opätovne žalobkyňu výzvou zo dňa 16.06.2017 (č. l. 143) vyzval, aby súdu oznámila, či na podanej žalobe trvá vzhľadom na rozhodnutie o vyvlastnení OÚ-NROVBP2-2016/032185-53. V podaní doručenom súdu prvej inštancie dňa 03.07.2017 (č. l. 174) žalobkyňa uviedla, že na podanej žalobe o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti trvá. Následne dňa 09.11.2017 žalobkyňa súdu doručila späťvzatie žaloby v celom rozsahu, z dôvodu, že katastrálne konanie o vklade vlastníckeho práva žalobkyne k nehnuteľnosti bolo právoplatne zastavené, teda odpadol dôvod na pokračovanie v konaní. Súd prvej inštancie o späťvzati žaloby rozhodol uznesením č. k. 9C/513/2015-178 zo dňa 16.11.2017 tak, že konanie zastavil a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Odvolací súd rozhodol o odvolaní žalovaného proti výroku o nároku na náhradu trov konania uznesením č. k. 8Co/245/2018-319 zo dňa 12.08.2019 tak, že uznesenie súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výroku o nároku na náhradu trov konania zrušil a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd prvej inštancie sporové strany výzvou zo dňa 18.02.2020 vyzval, aby sa strany vyjadrili k prípadnému použitiu § 257 CSP. Žalobkyňa sa k výzve vyjadrila podaním doručeným súdu prvej inštancie 02.03.2020 (č. l. 331) a žalobca podaním doručeným súdu prvej inštancie dňa 05.03.2020 (č. l. 341). Následne súd prvej inštancie rozhodol napadnutým uznesením. Predmetom odvolacieho konania je nové (v poradí druhé) rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania.

7. Žalovaný namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo procesného útoku a taktiež, že je nepreskúmateľné. Vzhľadom na podané odvolanie žalovaného, je úlohou odvolacieho súdu preskúmať, či súd prvej inštancie prejednávajú vec správne právne posúdil.

8. Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

9. Náhrada trov konania plní vo vzťahu k sporovým stranám tri základné funkcie. Predovšetkým ide o funkciu kompenzačnú, ktorá vyplýva už zo skutočnosti, že trovy konania sa strane nahrádzajú. To je prejavom tradičného princípu, podľa ktorého tomu, kto je v práve, nemôže byť vedenie sporu na škodu. Súčasne možno pri náhrade trov konania vnímať aj prvky preventívnej funkcie, keďže nevyhnutnosť vzniku trov každého sporového konania do určitej miery preventívne pôsobí proti svojvoľnému a šikanóznemu uplatňovaniu alebo bráneniu domnelých subjektívnych práv na súde. Trovy konania a ich

náhrada plnia aj sankčnú funkciu, a to najmä pri aplikácii princípu procesnej zodpovednosti za zavinenie (§ 256 CSP) a čiastočne aj v súvislosti s celkovou náhradou trov konania protistrany.

10. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie (pôvodne § 146 ods. 2 a § 147 OSP) bola transformovaná do podoby vyjadrenej v § 256 CSP a znamená, že trovy je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zaviniła, že vznikli. Zmyslom využitia zásady zavinenia je sankčná náhrada trov konania, ktoré by pri jeho riadnom priebehu nevznikli, uložená rozhodnutím súdu tomu, kto ich vznik zavinił. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Pojem „procesné zavinenie“, použitý v ustanovení § 256 CSP, sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zásada zodpovednosti za zavinenie je inštitútom procesného práva, a preto rozhodujúcimi skutočnosťami na posúdenie tejto zodpovednosti sú tie, ktoré vznikli po začatí konania. Zavinenie však nie je možné interpretovať v doslovnom jazykovom zmysle, ale vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu (teda aj jej prejav vôle spočívajúci napr. v späťvzatí žaloby) a dôsledkom je vznik trov protistrany (pozri uznesenie Ústavného súdu ČR, II. ÚS 563/01 alebo I. ÚS 469/04). Prvkom zavinenia môže byť aj náhoda, napr. odpadnutie predmetu sporu, pretože nič z toho nie je možné pripočítať na ľarchu toho, kto sa iba bránił. Pokiaľ jedna procesná strana zavinił, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté, a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania.

11. Žalobkyňa pred späťvzatím žaloby, dňa 25.05.2017 (č. I. 108) doručila súdu podanie, prílohou ktorého bolo okrem iného aj rozhodnutie Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor č. V5457/2015-18 zo dňa 09.03.2016, ktorým rozhodol, že v súlade s § 31b ods. 1 písm. f) zákona NR SR č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov konanie o návrhu na vklad práva do katastra nehnuteľností zastavuje. V odôvodnení uvedeného rozhodnutia okresný úrad uviedol, že Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor, povolil vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na podklade kúpnej zmluvy číslo 2015/7/7/Luž/2889 dňa 30. júla 2015. Proti rozhodnutiu o povolení vkladu podal prokurátor okresnej prokuratúry protest, ktorému Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor vyhovel rozhodnutím č. UP 11/2015-12 zo dňa 2. novembra 2015. Proti rozhodnutiu o vyhovení protestu podala odvolanie Poľnohospodárska Pôda s.r.o. Okresný úrad Nitra, odbor opravných prostriedkov, referát katastra nehnuteľností rozhodnutím č. Upo10/2015-4/Br zo dňa 11.01.2016 zamietol odvolanie spoločnosti Poľnohospodárska Pôda s.r.o. a potvrdil rozhodnutie o vyhovení protestu, ktoré následne nadobudlo právoplatnosť dňom 5. februára 2016, čím zároveň došlo k zrušeniu rozhodnutia o povolení vkladu vlastníckeho práva zo dňa 30. júla 2015. Z uvedeného dôvodu správny orgán opätovne preskúmal obsah návrhu na vklad doručený dňa 08.07.2015 a rozhodnutím č. V 5457/2015-13 zo dňa 10.02.2016 konanie prerušil a vyzval účastníkov konania na preukázanie skutočnosti, že štát svoje predkupné právo nevyužil. Nakoľko účastníci konania nepreukázali, že štát svoje predkupné právo nevyužil, Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor postupujúc podľa § 31b ods. 1 písm. f) zákona č. 162/1995 Z. z. konanie o návrhu na vklad zastavil.

12. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že v skutkovo a právne totožných veciach tunajšieho súdu boli vydané viaceré Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 168/2018-22 zo dňa 10.10.2018, II. ÚS 569/2017-46 zo dňa 20.03.2018, III. ÚS 98/2018-38 zo dňa 02.05.2018, III. ÚS 298/2018-33 zo dňa 28.11.2018, II. ÚS 261/2018-43 zo dňa 10.01.2019, II. ÚS 338/2018-30 zo dňa 06.02.2018, I. ÚS 222/2019-46 zo dňa 20.08.2019, I. ÚS 225/2019-41 zo dňa 20.08.2019 a IV. ÚS 614/2018-36 zo dňa 20.08.2019). Pokiaľ ide o Nález Ústavného súdu sp.zn. II. ÚS 569/2017, ktorým sa vyhovel ústavnej sťažnosti, ktorú podala Poľnohospodárska pôda, s.r.o. skutkovo a právne v takmer totožnej veci treba uviesť, že v tomto prípade bolo rozhodnutiu krajského súdu (ktorým nepriznal trovy konania žalovanému) vytýkané nedostatočné odôvodnenie zmeny právneho názoru krajského súdu. V Náleze Ústavného súdu pod sp.zn. III. ÚS 98/2018 Ústavný súd konštatoval arbitrárnosť rozhodnutia, pretože krajský súd nevytvoril procesný priestor umožňujúci strane sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu ustanovenia § 257 CSP.

13. V súvislosti s prejednávanou vecou však odvolací súd poukazuje na názory Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovených v rozhodnutiach I. ÚS 222/2017, I. ÚS 225/2017 a IV. ÚS 614/2018, v ktorých Ústavný súd konštatoval, že: „z procesného hľadiska je potrebné urobiť záver, že žaloba sťažovateľky bola podaná dôvodne (to sa ale nemusí vzťahovať na dôvodnosť žaloby z hmotnoprávneho hľadiska, ktorá sa však v takomto prípade neskúma a neposudzuje), pretože v čase podania určovacej

žaloby sťažovateľka ako žalobkyňa nemala inú právnu možnosť domôcť sa ochrany svojich práv. K späťvzatiu žaloby ju viedli objektívne dôvody - protest prokurátora, na ktorý sťažovateľka a ani žalovaný nemali dosah, ale v dôsledku ktorého bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva sťažovateľky, čím odpadol predmet žaloby. Vzhľadom na to, je v danom prípade opodstatnený záver, „že stranám sa nárok na náhradu trov predmetného konania nepriznáva“. Taktiež poukazuje na právnu vetu (z nálezu Ústavného súdu SR z 30.10.2019, sp. zn. II. ÚS 210/2019): „Otázkou zavinenia na zastavení konania vo fáze rozhodovania o náhrade trov konania v prípade, ak žalobca vezme žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu straty naliehavého právneho záujmu na určení žalovaného práva, pretože protestom prokurátora bolo zrušené rozhodnutie o vklade vlastníckeho práva a dôvod žaloby odpadol, v podstate nemožno pričítať žiadnej zo strán konania, nakoľko k späťvzatiu žaloby viedli žalobcu objektívne dôvody, na ktoré nemal dosah ako žalobca tak ani žalovaný. Ak teda zastavenie konania procesne nezavinila žiadna zo strán konania, prichádza do úvahy postup podľa § 257 CSP.“

14. Krajský súd v Nitre reagujúc na nálezy Ústavného súdu SR na zasadnutí občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Nitre dňa 6. februára 2020 vo veci návrhu na zjednotenie rozhodovania o náhrade trov konania prijal stanovisko v znení: „Vo veciach, v ktorých dôjde k späťvzatiu žaloby z objektívnych dôvodov, ktoré procesne nezavinila žiadna zo strán sporu, je opodstatnené vysloviť záver, že stranám sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

15. Keďže v danej veci ide o rovnakú právnu otázku, ktorá bola predmetom zjednocovania rozhodovacej činnosti krajského súdu, odvolací súd nevidí dôvod, aby sa od prijatého stanoviska občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Nitre pri rozhodovaní v danej veci odklonil.

16. Súd prvej inštancie stranám sporu nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie, trov odvolacieho konania a trovy konania o predbežnom opatrení nepriznal, aplikujúc ustanovenie § 257 CSP aj s poukazom na nálezy Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 210/2019 zo dňa 30.10.2019, č. k. I. ÚS 225/2019-41 zo dňa 20.08.2019, č. k. IV. ÚS 614/2018-36 zo dňa 20.08.2019, v ktorých Ústavný súd SR konštatoval, že otázku zavinenia na zastavení konania vo fáze rozhodovania o náhrade trov konania v prípade, ak žalobca vezme žalobu v celom rozsahu späť z dôvodu straty naliehavého právneho záujmu na určení žalovaného práva, pretože protestom prokurátora bolo zrušené rozhodnutie o vklade vlastníckeho práva a dôvod žaloby odpadol, v podstate nemožno pričítať žiadnej zo strán konania, nakoľko k späťvzatiu žaloby viedli žalobcu objektívne dôvody, na ktoré nemal dosah ako žalobca tak ani žalovaný. Ak teda zastavenie konania procesne nezavinila žiadna zo strán konania, prichádza do úvahy postup podľa § 257 CSP.

17. Vychádzajú z uvedeného záveru Ústavného súdu SR ako aj z obsahu súdneho spisu, odvolací súd skúmal, či možno niektorej zo strán pripísať zavinenie na zastavení konania a dospel k záveru, že zavinenie na zastavení konania nemožno pripísať žalobkyňi, ktorá v čase podania určovacej žaloby nemala inú možnosť, ako sa domáhať ochrany svojich práv a s prihliadnutím na okolnosti, ktoré nastali až po podaní žaloby a ktoré žalobkyňa ovplyvniť nemohla, možno konštatovať, že ju k späťvzatiu žaloby viedli objektívne dôvody - odpadnutie predmetu žaloby na základe toho, že vyhovením protestu prokurátora bolo navrátené vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam žalobkyňi a konanie o návrhu na vklad bolo zastavené. Rovnako nemožno pripísať zavinenie na zastavení konania ani žalovanému, ktorý svojím správaním po podaní žaloby nedal dôvod, pre ktorý by žalobkyňa mala zobrať žalobu späť.

18. Keďže zavinenie na zastavení konania nemožno v danej veci pričítať ani jednej zo strán, pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania bolo potrebné uplatniť moderačné právo súdu podľa § 257 CSP a rozhodnúť tak, že stranám sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva, a preto odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a názor odvolacieho súdu nemohla zmeniť ani argumentácia žalovaného, že aplikáciu § 257 CSP vylučuje to, že podľa názoru žalovaného, nebola dôvodom späťvzatia žaloby strata naliehavého právneho záujmu, ale bola ním strata aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, keďže po prevode nehnuteľnosti zo žalobkyne na spoločnosť MH INVEST stratila aktívnu vecnú legitímáciu, a túto skutočnosť nie len že žalovaný nezavinil, ale ani ju nemohol ovplyvniť, pretože ako bolo vyššie uvedené, k späťvzatiu žaloby viedli objektívne dôvody - protest prokurátora, na ktorý žalobkyňa a ani žalovaný nemali dosah, ale v dôsledku ktorého bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva žalobkyne, čím odpadol predmet žaloby.

19. V súvislosti s námietkou žalovaného, že keby žalobkyňa vzala žalobu späť po tom ako bolo právoplatne vyhovené protestu prokurátora, nemusel by nový právny zástupca prevziať právne zastúpenie, vykonať poradu s klientom a oboznámiť sa so spisom, odvolací súd uvádza, že ku dňu späťvzatia žaloby vznikli žalovanému trovy v súvislosti s prevzatím právneho zastúpenia advokátskou kanceláriou AKAK s.r.o., právnymi úkonmi - návrh na prerušenie konania zo dňa 02.12.2015, odvolanie proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania zo dňa 26.01.2016 a s prevzatím právneho zastúpenia advokátskou kanceláriou LawService, s.r.o. dňa 28.06.2016. Rozhodnutie Okresného úradu Nitra, katastrálny odbor č. UP 11/2015-12 zo dňa 02.11.2015 o vyhovení protestu prokurátora, nadobudlo právoplatnosť dňa 05.02.2016. Jediným právnym úkon, ktorý bol uskutočnený po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo vyhovené protestu prokurátora, bolo prevzatie právneho zastúpenia novým právnym zástupcom - advokátskou kanceláriou LawService, s.r.o. Odvolací súd pripomína, že žalovaný bol právne zastúpený až do 27.05.2016, kedy bolo súdu prvej inštancie účinne doručené oznámenie o ukončení právneho zastúpenia (č. l. 60). Zvolenie nového právneho zástupcu po tom ako bolo právoplatne vyhovené protestu prokurátora považuje odvolací súd za slobodné rozhodnutie žalovaného, ktoré však nemožno vrátiť žalobkyňi na zodpovednosť, keď žalobu nevezala späť hneď po právoplatnosti rozhodnutia o vyhovení protestu prokurátora, pretože v tom čase vo veci nebolo nariadené pojednávanie a ani žalovaný nebol vyzvaný k úkonom, ktoré by si vyžiadali vynaloženie nákladov na právne zastúpenie. Navyše, podľa názoru odvolacieho súdu, táto otázka nemá priamy súvis s posudzovaním nároku na náhradu trov konania.

20. Záverečnú námietku žalovaného, že nie je bez právneho významu, že predkupné právo štátu mohla porušiť len žalobkyňa, a teda jeho porušenie nemohol nijakým spôsobom zaviniť žalovaný, odvolací súd považuje za nedôvodnú, takú, ktorá nemôže privodiť zmenu rozhodnutia odvolacieho súdu, pretože podanou žalobou žalobkyňa sledovala cieľ - určenie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, pretože mala za to, že kúpna zmluva, ktorú uzatvorila so žalovaným je neplatná. Cieľ sledovaný podanou žalobou žalobkyňa dosiahla v správnom konaní, keď bolo vyhovené protestu prokurátora na základe, ktorého bol zrušený vklad vlastníckeho práva žalovaného do katastra nehnuteľností a následne bolo konanie o návrhu na vklad vlastníckeho práva žalovaného do katastra nehnuteľností zastavené, teda žalobkyňa sa opätovne stala vlastníčkou spornej nehnuteľnosti a tým odpadol dôvod na pokračovanie v konaní vedenom Okresným súdom Nitra pod sp. zn. 9C/513/2015. Tak ako odvolací súd uviedol vyššie, išlo o objektívnu skutočnosť, ktorej zavinenie nemožno pričítať ani jednej zo sporových strán. Z uvedeného dôvodu, odvolací súd nepovažuje v súvislosti s riešením otázky zavinenia pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania za právne relevantnú skutočnosť, či predkupné právo štátu bolo porušené žalobkyňou, pretože je zjavné, že celý proces uzatvárania zmluvy bol iniciovaný práve žalovaným.

21. Zo všetky zhora uvedených podstatných dôvodov, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

22. Odvolací súd o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že v tomto štádiu konania procesne úspešnej žalobkyňi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči procesne neúspešnému žalovanému. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu

sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).